

Константин Константинов
Откраднатият Марко

Тази сутрин Савата беше сърдит. Дялкаше една клечка и мълчеше. Коста, Асен и Диньо, изправени насреща му, гледаха уплашено. А Арап беше отпуснал опашка.

– Слушайте, момчета – обади се най-сетне Савата. – То не е ни за хвалба, ни за веселба туй, дето ще ви кажа, ама нали сме дружина – трябва да го знаете. Само да си стискате зъбите, рев да няма! Че инак тозчас ви оставям! Марко пропадна. Откраднали са го.

– Бре-ей! – извикаха Коста и Асен и се опулиха.

– Хи-и! – хлъцна Диньо и изкриви уста за плач. Арап изскимтя и съвсем залепи опашката си до корема.

– Ама как тъй, бе бате Сава? Кога, кой, защо?

– Ха, как и защо! – отвърна сопнато Савата. – За какво се краде магаре? Пък кой – ще видим. Ще разберем тая работа. Вчера го изведох да пасе до върбалака долу при воденицата. И Арап беше с мене. Оставих го за малко и отидох да си отсека върба за пищялка. Да му се не види и пищяката! Кога се върнах – и помен от Марка няма. Само Арап лаеше някъде надалеч. Изпърво не разбрах какво е станало. После се сетих, ама късно. Тичах, търсих, виках, аз на една страна, Арап на друга – няма и няма. Това е то всичко.

– Ама кой, бе бате Сава, не видя ли някого?

– Казах ви вече, бре, защо пак питате! Никой нямаше. Знам ли кой. Мярна ми се мен преди туй нещо като калпак и май че го зная чий калпак е той, ама да видим. Пък вие, момчета, не се бойте! Моя е грешката. За една пищялка оставих хубавото магаре. Ама то ще се нареди. Да не ме викат Сава, ако не го намеря! Земята ще обърна наопаки и Марко ще си дойде пак при нас. А пък Мангуш ще ме помни, докато е жив! – и Савата запрата клечката. – Ха сега да си вървим! Пък щом разбере нещо, пак ще ви викам.

– Кой Мангуш, бе бате Сава, циганинът ли, дето ни го продаде? – обади се Асен.

– Той същият. Негов беше калпакът, дето ми се мярна. Ама вие си мълчете. Никому ни дума. Хайде да се прибираме.

Удряманата дружина бавно тръгна за в къщи.

* * *

В събота срещу Връбница Савата отново събра всички и издаде заповед:

– Утре след църква всички в долния край на панаира! Там, зад цирка. Днеска Мангуш се пазари с Къня бакалина да му донесе два коша

ййца. „Утре – казва – ранко-рано с мой магаре ще ти донеса два коша яйца – хубави, големи колкото юмрук!“ Та пригответе се, момчета, да посрещнем Марка!

Дружината се ухили и викна от радост. Диньо извади от джеба си две бучки захар и пак ги скри.

На заранта след църква всички се намериха пред цирка. Панаирът бе накрай града. Палатки, въртележки, люлки, табли с продавачи, пишялки и балончета, бели мишки, хармоники – олелия до бога. Срещу цирка беше бакалницата на Къню. Пред затворения дюкян стоеше бакалинът и чакаше. Най-после от полето се зададе човек с натоварено магаре.

Дружината се спотаи между палатките. Когато човекът с магарето наближи, Диньо изписка:

– Хи-и! Нашият Марко – с едното ухо!...

– Млък! – извика Савата.

Мангуш циганинът се здрависваше с Къпя. Марко по-отстрани гърбом към дружината, дъвчеше някаква тревичка.

В това време Савата даде знак и всички се упътиха нататък. Савата изпревари, отиде до циганина и викна:

– Мангуш, хайдутино, дай ни магарето! Дай го с добро, да не изпатиш повече!

Циганинът уплашено се обърна.

– Кой магаре, бе? Кой да дава! Тоз магаре мой! Гледай ти, хитър момче!

– Дай магарето, думам ти, че ще стане лоша работа! Продаваш – пък сетне крадеш! Ама няма да го бъде така. Това магаре е наше. Дай го още сега!

Марко все така дъвчеше тревницата. Но Арап вече душеше краката му и изведнъж радостно залая и се хвърли отгоре му. Ухото на магарето се наостри.

– Такова магаре с едно ухо няма друго. Това е нашето магаре, дето лани ни го продаде! – викаше Савата.

Циганинът се обърка.

– А, ти ли си, бре! Ама тоз магаре не е той – тоз брат му.

– А, тъй ли! – изкрещя Савата. – Марко!

Цялата дружина в един глас извика:

– Марко!

И в същия миг Марко вдигна глава, обърна се, озъби се от радост и зарева: – Ахъ-ахъ-ах! – Целият панаир екна. Дружината се спусна да го

прегръща. Арап скачаше с лай. Но Мангуш още дърпаше въжето и се мъчеше да го отведе. Тогава Марко метна глава назад, хвърли едно чифте, ритна циганина, събори двата коша и се откъсна.

Мангуш отхвъркна на пет крачки и веднага изчезна. Яйцата се изпочупиха и протекоха. Събраните наоколо хора се превиваха от смях. А босата дружина в пълен състав пое през панаира за вкъщи и намереният Марко хрускаше бучките захар, които Диньо му бе дал.

КРАЙ

© Константин Константинов

Сканиране и разпознаване: unicode, 2007
Редакция: VHorse, 2007

Публикация:

Константин Константинов
ПРИКАЗКИ ЗА ТЕБЕ
Избрани приказки и разкази

ЗЛАТНА БИБЛИОТЕКА
Избрани творби за деца и юноши
Под редакцията на Дамян Дамев
Двадесет и трета книга

Редактор Христиана Василева
Художник Иван Кьосев
Художествен редактор Тончо Тончев
Технически редактор Катя Бижева
Коректор Елена Иванова
Л. Г. У. Тематичен № 2661. Година 1971
Дадена за набор на 8. II. 1971 година
Подписана за печат на 10. XI. 1971 година
Излязла от печат на 30. III. 1972 година
Формат 1/16 84/116. Тираж 60 000
Печатни коли 10,50. Издателски коли 17,12
Цена 2,15 лева.

„Народна младеж“ – издателство на ЦК на ДКМС, София, 1972
Отпечатана в ДПП „Балкан“. Подвързана в ДПК „Д. Благоев“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3267>]